

Заветот на бившите

Џесика Џојс

За моето минато јас, кое никогаш не се откажа,
и за моето идно јас, за да може таа да биде горда кога ќе
се осврне назад.

ПРОЛОГ

Не сакам да размислувам за тоа како завршија работите, но понекогаш размислувам за тоа како започнаа: со тоа што влегов во туѓа куќа без да тропнам. Нешто многу типично за мене, бидејќи како дете никогаш не сакав да си одам дома по училиште за да не бидам сама, бидејќи татко ми постојано работеше. Но, во секој друг поглед, почетокот беше нетипичен ден.

Кога си дозволувам да размислувам за ова, го гледам сето тоа во мојот ум како да е филм. Чувството е исто како да се случува сега, а не пред тринаесет години, кога всушност се случи. Моето петнаесетгодишно јас ја врти кваката на куќата во која сум била стотици пати претходно. Влегувам веднаш затоа што, кога се одвива сцената, веќе сум втора година во средно училиште и влегувам и излегувам од куќата на Купер-Ким како да е моја.

Мојот најдобар пријател, Адам Ким, е некаде тука, веројатно сè уште испотен и валкан откако трчавме на часот по физичко. Јас барем се потрудив да се истуширам пред да дојдам тука.

Ги поздравувам Грејви, Поп-Тарт и Дејв, трите посвоени кучиња на Адам, и се напрегам да ја слушнам музиката од видеоигра што трепери во воздухот и, под неа, гласовите на двајца луѓе. Кучињата ме следат во малата дневна соба каде што Адам ја чува својата конзола. Свечкањето на плочките на нивните ремени ми е познато како и чукањето на моето срце.

Куќата на Адам е топла и сончева, бучна поголемиот дел од времето и секогаш има благ мирис на цитрус. Првиот пат кога влегов, почувствував нешто како се раздвижува во мене. Сфатив што е дом: повеќе од само место населено со двајца луѓе чии животи повремено се преплетуваат. Мојата куќа е тивка и вообичаено празна. Ништо не е променето од денот кога мајка ми си замина, кога имав три години.

Кога јас и татко ми успеваме да се собереме, тоа е одлично. Ми поставува куп прашања и ми кажува колку добра ќерка сум, колку сум послушна, колку е горд на моите оценки и на воннаставните активности што ги правам. Слуша сè што ќе кажам, без дури и да го крене телефонот, кој лежи свртен надолу на трпезариската маса, постојано вибрирајќи од известувања. Но, на крајот, телефонот победува, и повторно останувам сама, посакувајќи да можам да поминувам повеќе време со него.

Затоа се навикнав да ги правам туѓите куќи мој дом, а куќата на Купер-Ким ми е омилена.

Со ова сеќавање, речиси стигнувам во дневната соба, но сè уште не знам кој е со Адам. Искрено се надевам дека не е Џаред. Илјадапати му кажав на Адам дека типот е идиот.

Со интензитетот што доаѓа од гледањето на работите во ретроспектива, знам што ќе се случи секунди пред да се случи, па затоа секогаш го задржувам здивот кога ќе стигнам до овој дел... Делот каде што свртувам на аголот и се удрам со главата напред во широки гради. Тој не носи доволно слоеви облека за да го ублажи ударот.

„Внимавај“, одзвонува глас над мене. Топли, силни раце ми ги фаќаат рацете за да не паднам.

Ја кревам главата додека не го видам лицето на момче кое моето петнаесетгодишно јас воопшто не го препознава.

И тој е прекрасен. Висок (очигледно) и со широки рамена, иако мускулите на неговите екстремитети сè уште не се целосно развиени. Во тој момент, не сум свесна за

неверојатната градба што ќе ја развие, ниту дека неговите силни гради ќе бидат совршена перница за мене. Неговите бутови ќе се рашират, станувајќи толку мускулести што ќе ми течат лиги од глетката и ќе бидат совршена потпора за мене додека седам во неговиот скут.

Но, неговите очи нема да се променат. Тие сè уште ќе ја имаат таа хипнотичка мешавина од карамела и злато опкружена со длабоко кафено, врамена со црни трепки и веѓи што одговараат на неговата коса. И ќе продолжат да ми го привлекуваат погледот исто како во оваа филмска сцена: како резе што се ослободува, а потоа нè заклучува заедно.

„О, здраво!“ – вела м весело.

Аглите на неговите усни се креваат, откривајќи насмевка широка од уво до уво, која инаку не ја дава лесно, како што подоцна ќе откријам. Склон е кон енигматични или срамежливи, нежни насмевки, како онаа што ми ја дава сега.

„Здраво.“ Се повлекувам чекор назад, срцето ми чука забрзано по средбата, чувствувајќи ја топлината што неговите раце ја остава на мојата кожа. „Извини, не знаев дека Адам има гостин“, вела м.

„Тоа никогаш не ти било проблем, Вудвард!“ – извикува Адам без да ги тргне очите од екранот.

Ги затворам очите и се свртувам кон странецот. „Јас сум Џорџија, најдобрата другарка на овој кретен.“

„О, Џорџија, како државата позната по своите праски“, одговара тој, малку подигнувајќи го гласот на крајот од реченицата. Тоа не е прашање, повеќе како шега. Ја имам слушнато оваа шега милион пати во животот и ја мразам, но ми се допаѓа начинот на кој ја кажува тој, како да знае дека е глупост и сака да ми даде до знаење дека не е сериозен.

Се насмевнувам. Кога го преживувам тој момент, размислувам колку отворен, надежен и сјаен беше мојот израз на лицето. „Одлично. Ова е првпат некој да ми го каже тоа.“

Тој ги стеснува очите како да се обидува да сфати за што зборувам. Потоа прснува да се смее, а јас забележувам колку брзо го прави тоа. Како да се создало некакво соучесништво меѓу нас. „Не си сериозна.“

„Не“, одговарам, и се смеам и јас.

„Значи, не сум првиот?“ – прашува тој, преправајќи се дека е разочаран.

„Имаше деведесет и осум пред тебе... Но, не грижи се, деведесет и девет е среќен број“, одговарам без двоумење, а тој се смешка од уво до уво. „Дали сакаш да те викам по твојот број, или имаш име?“

„Кретенот се вика Илај!“ – вика Адам. Го тргам погледот од туѓинецот, за кој подоцна дознавам дека се вика Илај Џозеф Мора, и го погледнувам мојот пријател, кој ми го плази јазикот додека сè уште си игра со контролерот. До него има друг контролер и празна кесичка „доритос“.

Кога повторно го насочувам вниманието кон Илај, нашите погледи се среќаваат. Го чувствувам тоа во градите, и во сеќавањето и сега. Секојпат кога си дозволувам повторно да го доживеам тој прв ден, чувствувам подеднаква желба да избегам и да останам таму засекогаш.

Моето петнаесетгодишно јас му се насмевнува на неговото петнаесетгодишно јас.

„Еј, Илај, се надевам дека не си кретен.“

„Не колку што знам“, вели тој. Искра на смеа, и нешто повеќе, ги осветлува неговите очи, ме пробива и се впира во самото мое битие. Ќе остане таму со години, додека од туѓинци не станеме пријатели, а потоа најдобри пријатели, и навистина нема да се вкорени сè до нашата прва година на Калифорнискиот политехнички државен универзитет, по две години подготовка за прием на друг факултет.

„Значи, кој си ти? Освен што беше целосен странец до пред...“ Погледнувам во мојот часовник, „фосил“ што го купив со парите што ми ги даде татко ми за Божиќ затоа што не сакаше да го купи погрешниот модел, „... три минути.“

„Претпоставувам дека сум новото дете.“ Тој го збрчува носот и забележувам дека е изгорен од сонцето. „Тукушто се преселив од Денвер. Почнав во Гленлејк пред два дена.“

Тогаш не ми кажува, но подоцна ќе објасни дека неговите родители ги испратиле него и неговите две помлади сестри да живеат со тетка им во Гленлејк, мал град во округот Марин, северно од Сан Франциско. Неговиот татко, хипотекарен брокер, ја изгубил работата кога удрила кризата, а нивната финансиска состојба се влошила толку многу што го изгубиле и својот дом. Значи, на петнаесет години, Илај спиеше на софа на расклопување во дневната соба на неговата тетка. Години подоцна, кога го купивме нашиот прв кревет, инсистирав сè додека не го убедив да избере брачен кревет со големина „кинг сајз“.

За првпат го забележувам начинот на кој ги крева рамената, како да чека да го прашам нешто. Тој ден не открива ниту една од своите најдлабоки тајни, но на крајот ќе ми довери многу од нив пред да почнеме да се криеме еден од друг.

„Значи, веќе си паднал под магијата на Адам?“ — прашувам. „Навистина се движиш брзо, Ким.“

Адам се насмевнува, но не нè ни погледнува.

Илај се врти да погледне преку рамо кон својот нов пријател, а потоа се врти назад кон мене, триејќи го задниот дел од вратот. „Да, мислам дека некако ме посвои.“

„Така е, Адам го прави тоа“, одговарам, секавајќи се на денот кога се запознавме со Адам, токму на почетокот на средното училиште.

Беше само еден месец откако моите најдобри пријателки од претходните три години, Хедер Русо и Маја Бруган, ме игнорираа целосно. На половина од годината, оние за кои мислев дека ќе ми бидат доживотни пријателки одеднаш решија дека сум премногу приврзана. Се заморија да ме слушаат постојано како им предлагам да одиме дома кај некоја од нив и почнаа да истакнуваат дека моите повремени емоционални испади се мачни.

На крајот, Адам ме спаси од осаменост. Воопшто не ме изненадува што го спасил и Илај, иако сè уште не сум целосно свесна колку се чувствува осамено и тој, или дека куќата на Адам ќе стане дом за него, исто како што е и за мене.

„Добро, Илај“, продолжувам, гледајќи го од глава до пети. Носи искинати „најк“ патики, спортски шорцеви и маица искината на вратот. Ја забележувам неговата златна кожа што му ја покрива клучната коска и сјајот на фино златно синџирче. „Тогаш и јас ќе те посвојам малку.“

Ми го скенира лицето. „Тоа звучи добро, со оглед на тоа што веќе смислив прекар за тебе, и сè.“

„Дали имаш прекар и за Адам?“

„Слим Ким“, одговара тој автоматски.

Се смеам кога Адам фркнува. На петнаесет години, тој е многу слаб; лактите и колената му стрчат. „Но, тој сè уште работи на тоа.“

Прекарот ќе претрпи промени со текот на годините: Слим Ким, СК, Киз или Кизи. Исто така, ќе го видам Илај како пробува различни верзии на прекари за други пријатели, но мојот секогаш ќе биде Праскичка. Кога ќе го прашам зошто, ми кажува дека е затоа што од самиот почеток знаел што точно ме опишува: слатка и мека како праска.

Го погледнувам Адам. „Не можам да верувам што ќе кажам... Но, мислам дека победив во оваа игра со прекари.“

Среќна сум што ја гледам широката насмевка на Илај. Чувството дека почнувам да запознавам некого со кого ќе се зближам е толку пријатно што речиси предизвикува зависност.

Адам ми се насмевнува преку рамото на Илај, и знам дека и тој го чувствува тоа: тројцата ќе бидеме пријатели. Нешто посебно.

Години подоцна, Илај ќе ми каже дека се вљубил во мене токму тогаш и таму, и секогаш го гледам тоа во ова сеќавање како од филм: ја гледам упорноста со која ни се среќаваат очите, колку му црвенеет увото кога седнувам

до него на каучот неколку минути подоцна, начинот на кој ме гледа кога Адам и јас се расправаме за далечинскиот управувач на телевизорот, постојаното потскокнување на неговото колено, прекрасната, срамежлива насмевка што ми ја дава додека јадеме пица истиот ден...

Илај ќе ја чува таа искра во себе со години, сè додека конечно не избега и не стане шумски пожар, кој ќе нè проголта и двајцата.

Глава 1

Тринаесет години подоцна

Оваа свадба е проколната.

„Еве нè повторно“, мрморам.

За некој што не го познава, оваа порака може да изгледа како шега или почеток на една од оние синџир-пораки што нашите родители ги користеле за да ги испратат до дваесет од нивните најблиски контакти ако не сакаат лошата среќа да ги мачи нив и идните генерации.

Всушност, тоа е мантрата што Адам ја повторува во последните осум месеци.

Адам е братот што никогаш го немав и вистинска чест е да бидам покрај него и да помагам во организирањето на неговата свадба. Но, ако знаев уште во прва година од средното училиште дека ќе морам да се справувам со четириесет и седум пораки дневно од мојот најдобар — и сè похистеричен — пријател, ќе размислев двапати пред да му кажам дека ми се допаѓа маицата со Хана Монтана што ја носеше денот кога се запознавме.

Моето претчувство ме предупредува за сериозноста на оваа порака. Не е напишана со големи букви, ниту е придружена со хаотична низа од гифови (би дала сè за еден без Мајкл Скот). Не знам што се случува сега, но можеби навистина е итна ситуација.

Од друга страна, остануваат само уште десет дена до свадбата. Во овој момент, сè што не е објективно неверојатно е катастрофа.

Го земам телефонот од бирото и пишувам:

Што се случи?

Се појавува меурче за одговор, кое потоа исчезнува, се појавува повторно и повторно исчезнува.

„Добар знак.“

Речиси е четири часот попладне во среда, денот пред неделата одмор што ја зедев за да помогнам со подготовките за свадбата, а сè уште имам половина страница незавршена работа на мојот список на обврски, плус е-пошта за шефицата со детално објаснување како ги оставам работите во случај да ѝ треба нешто додека сум отсутна. Но, не можам да го оставам Адам на цедило кога најмногу му треба. Каква кума би била?

Не многу подобра од кумот, кого едвај го видовме, ми избувнува неласкава фраза во главата. Ја оттурнувам мислата. Не ми пречи да ги правам повеќето работи што ги прават кумовите. Тоа беше дар од небото од многу причини. Толку типично за него...

Си го фаќам погледот во одразот на екранот на компјутерот и ја дешифрирам пораката што ја пренесуваат моите темни набрани веѓи: *Зайџвори. Си. Ја. Усџаџа*. Подобрo да размислувам за клетви отколку за сè што би можело да има врска со Илај Мора.

Не дека верувам во клетви. Воопшто не.

Само што... длабоко во себе, се грижам дека зловна аура го опкружува Адам уште откако ѝ предложи брак на својата девојка, Грејс Сонг, на новогодишната ноќ. Планирањето на свадбата се претвори во комедија од грешки што од едноставно разочарување преминаа во целосен кошмар: нарачан погрешен фустан од продавницата за венчаници, печатачот погрешно ги напиша имињата на свадбените покани не еднаш, туку двапати... И она што речиси ме натера да поверувам во клетви: организаторот на свадби даде отказ пред три месеци затоа што неговиот Бернедудл доби толку многу следбеници на социјалните мрежи што заработува тројно како нејзин менаџер.

За Адам, кој инаку е хиперактивна личност под нормални околности, ситуацијата стана постојан тест за неговата разумност. Всушност, тоа е мачно дури и за Грејс,

девојка која е смирена до бесвест, совршено емоционално дополнување на Адам.

Таа би била среќна да пребега и да се омажи без да каже некому. Сигурна сум дека секоја нова катастрофа само ја засилува нејзината желба да избега во Лас Вегас.

Пораките на Адам се излеваат:

Џорџија

Нашиот проклет диџеј

ГО СКРШИ КОЛКОТ

ТАНЦУВАЈЌИ НА ЕРГЕНСКА ЗАБАВА

ВО НЕШВИЛ

Што направив во моите 28 години на овој проклет свет за да го заслужам ова?

Почнувам да пишувам, но тој ме претигнува.

Тоа беше реторичко прашање, Вудвард.

НЕ ОДГОВАРАЈ

Очигледно е дека Адам паничи, па се префрлам во режим за решавање проблеми. Токму затоа ме избра мене: знае дека ќе се справам со ситуацијата без двоумење.

Брзо пишувам:

Диши длабоко. Сè уште не е сè изгубено, нели? Проблем е, но не е безнадежно. Ќе направиме нов список.

На екранот се појавуваат нови точки кои танцуваат горе-долу. Чекам. Повторно.

Сакам да можам да кажам дека мојот нагон да се фрлам во оваа збрка беше од чист алтруизам, но во овие три месеци откако се вратив тука, по шестмесечната работна задача во Сиетл, можам да избројам на прстите на една рака колкупати го видов Адам. И секојпат беше за нешто поврзано со свадбата. Ова беше единствениот начин да останам во контакт со него.

Барем засега.

Морам да кажам, сакам да правам списоци. Ја разбрав нивната магија одамна: нивната способност да ги рационализираат задачите и очекувањата, потребите и емоциите. Нивната способност да трансформираат нешто хаотично и надвор од контрола во нешто што може да се управува. Списоците ми помагаат да се справам со сè уште од детството. Тие го смируваат мојот ум и ги организираат моите чувства, и ми помагаат да ги ставам работите во перспектива. Тоа ме спречува да го изгубам трпението.

Единственото нешто што ме вознемирува е тоа што нема список што може да ми помогне да ја протолкувам тажната реалност: дека, веќе некое време, моите најблиски пријатели се движат низ животот со вртоглава брзина, минувајќи низ фази што јас сè уште не сум ги достигнала. Вљубување, живеење заедно, градење социјални кругови со други среќни парови... Што ме прави да се чувствувам како резервна опција за сите други, чувство кое го избегнувам исто колку што го избегнувам одењето во „ИКЕА“ во сабота попладне. Времето поминато во Сиетл само го засили ова чувство, а лудо е што нема таков список на желби што ќе ми помогне да се вратам на вистинскиот пат.

Не е дека очекував огромна забава за добредојде или нешто слично, но се надевав дека, по моето враќање, моите омилен луѓе сè уште ќе живеат во истиот град. А наместо тоа, најдов сосема поинаква сцена: Адам и Грејс го напуштија својот стан во Инер Ричмонд, шест блока од мојот, за да се преселат во Гленлејк. Џејми Ротенберг, мојата друга најдобра пријателка и цимерка во последните пет години, се вљуби додека бев отсутна и се пресели во бунгалов во Оукленд со нејзината девојка непосредно пред да се вратам.

Но, во ред е, навистина.

Во ред, да, ужасно ми е да бидам сама, чувство кое ме обзема уште од кога бев доволно голема за да знам што е тоа (во градинка, пред празниците, кога татко ми не доаѓаше на мојот концерт навреме, а јас му ја пеев соло-песната на нашиот сосед, кој доаѓаше наместо него). И да, ја чувствувам осаменоста како се прикрадува покрај мене ноќе

во станот каде што одекнуваше гласната смеа на Џејми, наместо репризите на „Новата девојка“ што ги вклучував со тајмер за да заспијам. Гледањето на тоа како двајцата мои најдобри пријатели ја наоѓаат љубовта за која мислев дека сум ја нашла одамна е депресивно, ќе ви признаам. Како што е и тоа што сум заглавена до гуша во подготовки-те за свадбата на мојот најдобар пријател, знаејќи дека за десет дена ќе морам да стојам покрај него...

Телефонот ми вибрира. Скокнувам и ја отфрлам таа наметлива мисла за да се фокусирам на пораката на Адам.

Можеш ли да ми помогнеш да направам листа за ре-продукција што нема да биде ужасна?

Тоа заслужува аудиопорака: **Можам ли да ти помогнам да направиш листа за репродукција? Сериозен ли си?**

Чувствувам бран на серотонин што ја истерува осаме-носта, исто како и секој друг пат кога Адам ме повикал за поддршка.

И што ќе правиш по свадбата, а? — ми вели тивок глас во главата. Но, го замолкнувам без двоумење, исто како што правам со сите мисли што ми предизвикуваат главо-болка.

Следната порака на Адам пристигнува во исто вре-ме кога на мојот компјутер се појавува известување од „Тимс“. Инстинктивно ја вртам главата.

Нија Осман: Имаш ли пет минути?

Адам и мојата шефица сакаат да играм криенка со мојата тенденција да им угодувам на сите... но таа е онаа што ми ја дава платата секој месец. Затоа му пишувам на Адам: **Ниа се јавува. Диши длабоко, отвори ја апликација-та за опуштање. Ќе ти се јавам колку што е можно поско-ро за проблемот со дицејот.**

Мојот телефон двапати се јавува со звучен сигнал за порака, но го игнорирам и ментално му се извинувам на

Адам додека излегувам во блескаво белиот ходник и го поминувам краткото растојание до канцеларијата на Ниа.

„Џорџија!“ — вика некој кога сум речиси пред вратата.

Свртувајќи се, ја гледам Шеј, инженерката што неодамна ја зеде од нашиот најголем конкурент, како доаѓа кон мене.

„Здраво!“ — одговарам, забележувајќи ја нејзината широка насмевка. Златна ѕвезда одеднаш се појавува во мојот ум; некаде, на ангел од човечки ресурси му се даваат крилја. „Како си?“

„Одлично. Воодушевена сум од мојот тим и мојот шеф и...“ Срамежливо се смее, ставајќи прамен руса коса зад увото. Всушност, веројатно би било полесно да кажам што не ми се допаѓа. „Таа широко ги отвора зелените очи. „За тоа што нема ништо!“

Се насмевнувам, чувствувајќи го познатиот наплив на ендорфини што доаѓа од сознанието дека сме го вработиле совршениот човек за работата. Ја сакам својата работа. Тука сум речиси пет години и веднаш по интервјуто со Ниа знаев дека го најдов своето место. Сега, го правам истото и за луѓето што ги вработуваме.

„Уживам да го слушам тоа“, одговарам и покажувајќи кон канцеларијата на Ниа, додавам: „Малку брзам, но можеме да ручаме некогаш кога ќе се сместиш подобро, во ред?“

„Одлично“, вели Шеј додека си оди.

Ниа седи на своето елегантно бело биро кога влегувам, со брадата потпрена на раката. Зад неа, големите прозорци нудат поглед на Кинескиот четврт и Северната плажа, а подалеку зад нив, мостот Голден Гејт се протега над сончевиот залив.

„Уште еден задоволен клиент?“ — прашува таа, кревајќи ја темната веѓа над нејзините црвени очила со дебела рамка.

Се потопувам во акрилната фотелја пред нејзиното биро и ги тријам ноктите од рамото.

„Џорџија Вудвард е во одлична форма.“

Ниа се насмевнува, но изразот бледее додека ги вади очилата. „Слушај...“

Утробата ми се стега. Дали сум направила нешто погрешно? Иако не можам да го кажам тоа за мојот личен живот, враќањето на работа беше прекрасно. Добра сум во работата. Речиси никогаш не правам грешки, а кога ги правам, ги признавам. Никогаш не ги повторувам грешките, и се осигурувам дека е така, бидејќи имам список на грешки што не треба да се повторуваат, кој често го препрочитувам.

Ментално ја гледам првата ставка на списокот: тие петнаесет месеци што ги поминав во Њујорк веднаш по дипломирањето на колеџ, договорот за закуп на стан со два нечитливи потписа што трепереа од емоции. Оние топли кафени очи што ги сретнаа моите за да ме уверат, полни со среќа и љубов...

Не. Не, не, не.

Го насочувам вниманието кон Ниа и не гледам израз „си згрешила“ на нејзиното лице. Тоа не е многу убав израз, но не мислам дека е поради нешто што сум го направила.

„О, Боже. Си заминуваш?“ — прашувам, не можејќи да се контролирам. Таа не е само моја шефица, туку и мој ментор, тип на менаџер за човечки ресурси каков што се стремам да станам еден ден.

„Не, не си одам. И пред да прашаш, не си направила ништо лошо. Сакам да...“ Таа накратко застанува и ги раздвојува рацете. Дебелите златни нараквици на секој зглоб радосно свонат кога таа продолжува. „... размислиш за тоа што ќе ти го кажам.“

Ги бришам испотените дланки на панталоните. „Добро.“

„Нашата канцеларија во Сиетл брзо расте. Знам дека си свесна за тоа, со оглед на тоа што беше одговорна за вработување на барем половина од персоналот.“

Кимнувам со главата, чувствувајќи како ми се стега грлото од вознемиреност.

„Арџун, нашиот извршен директор, сака Сиетл да стане седиште и да го претвори Сан Франциско во подружница. Ова има финансиски импликации на државно ниво со кои не сакам да ти додевам, но компанијата е во процес на стратешко реструктурирање на својата работна сила.“ Таа се потпира назад на столот и прави гримаса. „Прекрасно го водеше создавањето на тимот во Сиетл, и беше апсолутно одлична додека бев на породилно отсуство пред тоа.“

„Ах,“ успевам да кажам.

„Раководителот на одделот за вработување во канцеларијата во Сиетл даде отказ пред неколку недели“, продолжува таа, овојпат насочувајќи ги своите темни, продорни очи кон мене. „Тие сакаат интерно да ја пополнат позицијата и да ја елиминираат позицијата на управител со човечки ресурси во оваа канцеларија.“

Се чувствувам како да ми фрлила сложувалка со илјада парчиња во рацете и да ми дава пет секунди да ја составам.

„Управител... Тоа е мојата позиција.“

„Очигледно, толку добро се снаоѓаш со работата што те одземаат од мене, Џорџија. Тоа е унапредување. Ќе водиш свој тим.“ Таа застанува. „Но, унапредувањето е во Сиетл.“

Запрепастана сум. Сиетл не е Сан Франциско. Сиетл е во Вашингтон, на 1.300 километри оддалеченост. Јас и областа на заливот Сан Франциско сме сродни души: родена сум и израсната тука. Мојот стан е тука, моите пријатели се тука, а исто така и татко ми, иако речиси никогаш не го гледам благодарение на неговата посветеност, повеќе од триесет години, на работата како јавен бранител. Но, сакам да бидам во близина кога му требам; уште откако мајка ми одлучи дека мајчинството е премногу за неа, секогаш сме само ние двајца. Тој смета на мене, на свој начин.

Работата е во тоа што сите мои пријатели се во овој град. Мојот живот е тука... Живот за кој шесте месеци што ги поминав во Сиетл беа голем удар. Што ќе се случи ако се преселам трајно? Дали некогаш повторно ќе ги видам

Адам и Џејми или ќе ги изгубам поради времето, далечината и брачното блаженство, како што се случува со толку многу возрасни пријателства?

„А што ако не прифатам?“

Погледот на мојата шефица омекнува во извинителен гест. „Тука нема да има слободно работно место. Не би можела да те задржам.“

Мојот однос со Ниа е доволно близок за да можам искрено да разговарам со неа, барем за моите грижи во врска со вработувањето.

„Навистина мислиш дека можам да управувам со свој тим?“

Ме погледнува смртоносно. „Џорџија, веќе го направи тоа.“

Таа знае дека мислам на неодредено време, а не привремено. Но сепак оставив зборовите да легнат, секавајќи се на вознемиреноста што ја чувствував кога ја заменив за време на нејзиното породилно отсуство, која исчезна кога, по неколку недели, Арџун ми честиташе за одлично завршената работа; можноста што ја имав да го водам процесот на вработување за канцеларијата во Сиетл и чувството на добро завршена работа што ме обзеде кога ја напуштив канцеларијата, оставајќи зад себе тим со светла иднина; немирот што го чувствував откако се вратив, откако поминав повеќе од една година давајќи сè од себе и уживајќи во секој момент... Последните три месеци беа како забавување на 90 километри на час по долг период возење со 160.

Ниа сигурно го забележа тоа на моето лице, бидејќи се наведнува напред за да го зададе последниот удар и ги потпира лактите на масата.

„Работам со тебе речиси пет години. Ти си најдобриот вработен што некогаш сум го имала и не драматизирам.“

„Знам дека попрво би умрела отколку да драматизираш.“

„Точно“, одговара таа, извивајќи ги краевите на усните со боја на вино. „Овој потег е награда за твојата напорна работа. Го заслужуваш, Џорџија. Сега сè што треба да направиш е да одлучиш дали го сакаш или не.“

Паниката и вознемиреноста исчезнуваат, заменети со магнетно чувство: задоволство. Мојата реакција на пофалбите е Павловска; кога добивам стимул, сакам повеќе. Ниа го сервира на сребрен послужавник.

Тие сакаат трајно да се вратам во Сиетл. Но, го прават тоа затоа што сум неверојатно добра. Затоа што сум завршила неверојатна работа. Затоа што им требам.

Се борам да го проголтам јазолот на вознемиреност и гордост што ми се формира во грлото. „Многу ми значи што го слушам тоа од тебе.“

Таа топло се насмевнува, но потоа се исправа и се однесува професионално. „Знам дека земаш неколку дена одмор за да му помогнеш на твојот најдобар пријател да ја испланира својата свадба и многу ми е жал што морав да ја пуштам оваа бомба на денот кога си заминуваш. Но, тие сакаат да знаат до почетокот на септември дали планираш да одиш, па морав да ти кажам сега.“

„Тоа е... за три недели“, велем, речиси безгласно.

Таа кимнува со главата.

„Размисли за тоа додека си отсутна. Направи еден од твоите списоци за да ги одмериш добрите и лошите страни, потоа оди на свадбата и забавувај се. Можеш да ми кажеш што си одлучила кога ќе се вратиш.“

Тоа е одлично, да. Но, кој ќе ми каже што да одлучам?

Глава 2

Кога живеев во Сиетл, стекнав една навика, речиси како ритуал, кога ќе се вратев дома и никогаш не ми падна на ум дека ќе морам да ја продолжам кога ќе се вратам во Сан Франциско. Но, сега кога Џејми ја нема, го правам тоа секоја вечер: го вклучувам светлото во ходникот штом ќе влезам, потоа светлото во кујната, а потоа светлата во дневната соба. Исто така, го вклучувам телевизорот пред да ги извадам слушалките и да пуштам музика.

Грејс ме запозна со Џејми пред пет години, кога се вратив од Њујорк, и никогаш не можам доволно да ѝ се заблагодарам за тоа. Џејми ми направи огромна услуга да ми изнајми соба во нејзиниот стан без двоумење и ми стана најдобра пријателка, нешто што ми требаше повеќе од сè. Ми недостига да ја гледам како излегува од собата по долг работен ден (таа е фриленс графички дизајнер) за да ме пречека на вратата со енергија на златен ретривер.

Домот делува толку празно без неа. Жалам што не е тука вечерва... Но, таа е преку заливот, на вечера организирана од адвокатската канцеларија на Блејк. Ги разгледувам моите други опции за друштво: Адам најверојатно сè уште ќе биде зафатен од неговата спирала на катастрофални настани, а јас не сакам да се обратам на моите поповршни пријатели да ми помогнат да ја разберам бомбата што Ниа штотуку ми ја фрли.

Понекогаш, се чувствувам како зрелоста да значи да ги прелистувам контактите на мојот телефон за да видам кој од моите пријатели има време да ме ислуша во момент

на криза, и да сфатам дека нема такви. Фала му на Бога што сум навикната сама да се справувам со моите проблеми. Се фрлам на сивиот кауч што го остави Џејми (со отпечаток од нејзиниот задник на средното седиште) и ја отворам апликацијата за белешки за да почнам да правам список на добри и лоши страни.

По десет минути, го имам ова:

1. Се враќам во Сиетл (за/против?)
2. Да останам таму (против)
3. Ако не одам, ќе бидам невработена (против)
4. Ако одам, моите пријатели најверојатно ќе ме забораваат (нема потреба дури ни да го споменувам тоа)

О, Боже мој, не можам да се вратам во Сиетл.

Сепак, додека размислувам за тоа, се сеќавам на моето време поминато таму. Тие први недели за кои се плашев дека ќе се претворат во неподнослива осаменост, но наместо тоа се претворија во низа ноќни излегувања во барови и викенд патувања со колеги кои станаа мои пријатели. Сè беше толку зелено, толку мирно во споредба со Сан Франциско или постојаното зуење на Њујорк... Во тој период, вибрациите што отсекогаш ги чувствував во мене стивнаа. Сиетл ми се допадна толку многу што им реков на Адам и Џејми дека мора да ми дојдат на гости, иако тоа никогаш не се случи.

Мислам дека бев толку возбудена за градот бидејќи знаев дека, по некое време, ќе се вратам дома. Но сега кога Сан Франциско повеќе не ми се чини како дома, како можам да знам каде припаѓам?

Почнувам да чувствувам грутка во грлото, еден вид ехо што одекнува во мене како...

Чекај, не. Тоа е мојот телефон, вибрира под мојот задник. Го вадам и гледам дека Адам ме бара на „Фејстајм“.

Добро, сè уште треба да го средиме проблемот со диџејот... Или, со други зборови, проблем што всушност можам да го решам.

Решеноста да помогнам ја заменува паниката. Со сѐ што се случува, не можам да се фокусирам на донесување одлука што ми ќе го промени животот, што значи дека можам да го одложам патувањето во Сиетл и да го направам тоа по свадбата. Во моментов, му требавам на Адам.

Седнувам на софата, ја вклучувам ламбата и се бришам под очите пред да одговорам на повикот.

„Здраво!“ — весело го поздравувам.

Неуредната темнокафена коса на Адам е прелудиум на претстојната криза. Тој има темни кругови под лешниковите очи, но го гледам олеснувањето што го опушта неговото пегаво, исончано лице кога нашите погледи се сретнуваат.

„Здраво! Зафатена си?“

„Воопшто не“, мојот глас одекнува во празниот стан.
„Како си?“

Адам си ја трие вилицата. „Ужасно, но малку подобро отколку пред некое време.“

Грејс се појавува на екранот, ја потпира брадата на рамото на Адам и трга прамен од нејзината црна коса, сјајна како реклама за „пантен“, од исцрпеното лице.

„Здраво, Грејси“, велеам нежно. „Ќе направам список вечерва за да ја средам ситуацијата со дицејот. Ќе видиш, ќе најдеме некој што може да пушта одлични песни.“

„Многу ти благодарам“, одговара таа, со солзи во очите, што е невообичаено за неа, додека Адам ја прегрнува.
„Добро, добро, нема да плачам за дицејот, се колнам.“

„Можеш да плачеш за дицеј. Јас сум плачела и за полошо, верувај ми.“

Тоа ѝ предизвикува смеа со солзи. Адам ме погледнува со благодарност и вели:

„Ако некој треба да плаче поради дицејот, тоа сум јас. Знаеш дека ми требаа месеци да го најдам Стиви.“

„Знам“, велеам сочувствително. Мојот пријател е супер педаантен во врска со плејлистите на ‘Спотифај’. Музиката на неговата свадба мора да биде добра, и тоа не може да биде предмет на преговори. „Па, како одат работите?“